

A full-page photograph of Nataly Castle. She is a woman with long, wavy blonde hair, looking directly at the camera with a neutral expression. She is wearing a black, form-fitting, polka-dot bodysuit with thin straps. Her right hand is raised to her hair. The background is a solid purple color. On the right side, there are decorative, glowing, multi-colored swirls and floral-like patterns that appear to be part of the image's design.

Nataly Castle

*Tajemství hříchů
a křídel*

Nataly Castle

**TAJEMSTVÍ HŘÍCHU A
KŘÍDEL**

Ublížil vám někdy někdo?

Myslím, že ano.

A i já jsem určitě někomu v životě ublížila.

Bolest, vztek a nenávisť se ve mně kupily, až překypovaly, a já chtě nechtě ubližovala dál. Vlastním, cizím, vinným i nevinným. Z nenávisťi, ze vzteku, z bolesti, ze setrvačnosti, bůhví proč.

Přesto jsem se trápila a topila jsem se sama v sobě. Užírala jsem se svou vlastní neschopností něco, nebo vlastně cokoliv, změnit. Znechucená vším a především sama sebou.

Trvalo to mnoho zbytečných dní a mnoho probrečených nocí, než jsem klesla na dno.

Na dno vlastních černých myšlenek, na dno sebe samé.

Nechtěla jsem už ani jediný den, noc, hodinu nést tu tíhu vlastních pocitů, okovy svého osudu. Až pak... na konci své cesty... na tom samém dně sebe samé.

Teprve až tam jsem si dokázala uvědomit, že jsem sice padla, ale že už není kam klesnout. Uvědomila jsem si, že vlastně stojím. Že stojím na křižovatce svého vlastního osudu. A je jen na mně, jestli půjdu dál. Je jen na mně, kudy, kam, a jestli vůbec půjdu. Teď, když

nebylo co ztratit, se zdálo mnohem lehčí začít získávat. Bylo to jako delete nebo obnova systému do továrního nastavení.

A tak jsem začala docela od začátku, bez ničeho, stavět a konečně žít svůj vlastní život, stavět si svůj svět podle vlastního svědomí, vybírat si svůj osud a svoje... znova.

Děkuju ti, za tu cennou lekci!

A až tě příště potkám a ty...

...mi podáš ruku. Přijmu ji s respektem. Přijmu ji s respektem protivníka.

Až se mně potom podíváš do očí, uvidíš jen sám sebe a všechno to, co jsi způsobil.

Když na mě nakonec promluvíš, uslyšíš jen hlas svého nejniternějšího vyčítavého svědomí.

Připustím-li, že mně znovu ublížíš, padnu a třebaže padnu až na samé dno, přesto nakonec vstanu a budu silnější, ještě silnější než kdy dřív.

Když se podívám kolem sebe, je mně zle. Zle z nich ze všech. Z jejich značkových hadrů, drahých parfémů táhnoucích se za každou nafintěnou slepicí. Z jejich namyšlenejších ksichtů, z jejich účesů a debilní manikúry s gelovkami. Ale ze všeho nejvíc mně vlastně bylo zle ze sebe samotný.

Přitáhla jsem kolena pevně k sobě a přitiskla jsem se ještě víc do rohu ke dveřím, tak aby mně nepršelo do bot.

Cinkl zvonek a do zad mně dýchl teplý vzduch, provoněný čerstvým pečivem. „Tady není noclehárna,“ zaburácel za mnou hrubě nepříjemný ženský hlas prodavačky. *Vždyť tu nespím.* Odpověděla jsem si sama pro sebe.

„... něco k jídlu nebo drobný?“ Zvedla jsem k ní psí oči.

„Jestli nezmizíš, zavolám policajty,“ sykla nasupeně mezi zuby a ve vteřině se za ní i za tím omamným teplem zabouchly dveře.

* * *

„Za to ti to stojí!? Jako fakt za tohle? Si děláš prdel. Se na sebe podívej, dyť si totální looser. A ještě sem taháš takovýhle sračky!“ Lisa řičela a našťvaně mě cvrnkla o ucho, za kterým mně vykukoval zbytek ohořelého jointa.

„Jenom dneska.“ Pokrčila jsem prosebně rameny.

„Jako sorry, ale charitu nedělám,” řekla odměřeně a zabouchla mě těsně před nosem.

„Tak si naser! Kurva. Si naser!” Kopla jsem vzteky do dveří tý malý nafrněný čubky. „Když ti teklo do prdele, to jsem ti byla dobrá, co! A teď? Teď se povyšuješ?! ... Krávo. Zrovna ty?!” Nakopla jsem ty zasraný dveře ještě jednou. Když se najednou otevřely dokořán. Chytla mě za vlasy a narazila mě na zábradlí hned naproti jejímu bytu.

„Přestaň tady řvát a táhni do prdele,” prskala a vztek z ní přímo číšel. „Měla jsi to stejný jako já. Tvuj problém, žes to zabila. Jenom tvuj problém. Jednou pro vždycky. Seber se a už se tu nikdy neukazuj, rozumíš tomu?!” vyjela na mě a pak se hned ztišila a čekala na moji odpověď. „Tak rozumíš?!” Přimáčkla mě ještě víc na kovovou tyč zábradlí.

„Jo, kurva,” ulevila jsem si bolestivě. „Fajn.” Uklidnila se a konečně mě pustila. „Aspoň drobný,” zaškemrala jsem poníženě. Ale Lisa se už ani neohlídla a bez rozloučení zaplula do svého vyšukaného teplého bytečku načichlým levným parfémem.

Taková nafrněná coura. Obyčejná šlapka. Ulevila jsem si radši už jen sama pro sebe. Když jsme byli na ulici spolu, byla fajn. O jídlo jsme se dělily, dokonce i o věci a o spaní. Jenomže na tohle člověk musí mít žaludek i odvahu a leckdy spolknout všechnu svoji hrdost, která jenom v člověku na ulici může zbyť. Naposledy jsem se ohlídla po jejích dveřích s velkým fleecovým rudým srdcem, trapně nazdobeným bílými mašlemi, které při jejím podnikání pozbývaly veškerý smysl.

* * *

„Co tu zase chceš?!“ vyjela na mě máma hned mezi dveřma. S lahví v ruce a napůl svlečená zaplula houpavým krokem zpátky do ložnice se zataženými sytě růžovými závěsy. Měla ve vlasech pár dlouhých barevných natáček, co sundávala, jen když šla ven. Její prožloutlé špatně odbarvené kudrliny jí sem tam padaly na ramena a při každém kroku houpavě poskakovaly jako jojo. Její krásné velké hnědozelené oči už dávno ztratily svou jiskru. Bývaly dny, kdy do sebe v jednom kuse házela chipsy, pila a bezmyšlenkovitě se válela na gauči. Někdy jen hystericky brečela a se sebelítostí sobě vlastní mě objímala a stěžovala si na život. Někdy prostě jen seděla v kuchyni za stolem a zírala do oprýskaných zdí. Ale většinou jen pila a byla protivná, jako bych zrovna já byla zdrojem jejího neúspěchu.

I tentokrát byla bezpečně sjetá. Nechala jsem sklouznout ze zad obnošenou školní tašku, co jsem dostala vloni od sousedky ke dvanáctým narozeninám po jejích dvou dětech. „Co na tej škole máš? Kdybys radši přinesla domů nějaký prachy!“ ozval se z ložnice její zastřený hlas.

Nestálo to za odpověď. Jídlo nikde, jen pivo, na který si vyšlapala, a ještě půlka na lajnu v průhledným pytlíčku na lince. „Máme něco k jídlu?“ zavolala jsem do prázdný ledničky docela zbytečnou otázkou.

„Na co sis vydělala, to si sežer!“ zařvala vztekle. V takových chvílích jsem vážně pochybovala, že dokážu dodělat školu. Pak když usnula a já tiše stála nad jejím obtloustlým tělem přetékajícím z růžového krajkového prádla, pak v těch okamžicích jsem se cítila jako královna. Jediný, co jsem v životě nechtěla, bylo dopadnout tak jako ona.

Převlékla jsem se do uniformy a chvátala jsem na směnu do nejbližšího fast foodu, kde jsem dělala na nájem už od třinácti na falešnou občanku.

Na ty pohrdavý pohledy dětí ve škole jsem si už zvykla. Horší bylo odmítání od vlastní mámy. Domů skoro denně chodili chlapi - klienti, takže na učení nebyl klid a ani prostor.

Když mi bylo šestnáct, našla si máma stálýho sponzora. A když si všimla, že ten její obtloustlý zoufalec s větším egem než pérem na mě zírá víc, než by bylo zdrávo, tak mě ze dne na den vyhodila na ulici.

Po zbytečných myšlenkách, jak jsem to dopadla, jsem si pronajala malý pokoj nad barem ve vedlejší ulici, kde mi dali práci, a dělala jsem už jen sama na sebe. A tak škola padla. Jednoduše jsem na vzdělání rezignovala. Bylo čím dál těžší, po noci za barem, vstát ráno do školy. Vlastně mi spadl z nohy řetěz s velkou železnou koulí.

* * *